

TOP
Krimi

THE PEU TERAPEUTKA

HELENE FLOOD

TERAPEUTKA

SPOMIENKY SA MENIA.

PRAVDA NIE.

TERAPEUTKA

Helene Flood

TERAPEUTKA

Z nóřčiny preložila
Lubomíra Kuzmová

sloart

Copyright © Helene Flood 2019
First published by H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard) AS, 2019
Published in agreement with Oslo Literary Agency
in conjunction with Livia Stoia Literary Agency.
Slovak translation © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2020
Translation © Ľubomíra Kuzmová 2020

ISBN 978-80-556-4189-8

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Piatok 6. marca: Odkaz

Keď odchádzal, vonku bola ešte tma. Zobudila som sa na to, že sa nado mnou sklonil a pobožkal ma na čelo.

Už idem, zašepkal.

V polospánku som sa otočila. Mal na sebe vetrovku. Na pleci prehodenú cestovnú tašku.

Už ideš, zamrmlala som.

Ešte si pospi, povedal šeptom.

Vzápätí som ho počula schádzať po schodoch, ale zaspala som skôr, ako zabuchol vonkajšie dvere.

—

Keď sa zobudím, ležím v posteli sama. Cez štrbinu medzi roletou a okenným rámom preniká dnu slabý svetelný lúč, dopadne mi na tvár a zobudí ma. Je pol ôsmej. Celkom dobrý čas na vstávanie.

Bosky prebehnem do kúpeľne, nedám sa rozčúliť drevoteskovými pilinami na koberci v chodbe ani mokrými paletami na hlinenej dlážke v kúpeľni. V kúpeľni nemáme stropné svetlo, ale keď Sigurd vytrhával zo zeme dlaždice, namontoval tam pracovnú lampu. Lampa je odvtedy tam

a vytvára hrozivý dojem, že tam ostane navždy. Našťastie sa už natoľko rozvidnelo, že ju nepotrebujem. Ako všetky pracovné lampy, aj táto svieti ostrým bielym svetlom a ja mám pocit, akoby som sa sprchovala v obnažujúcej školskej šatni. Pustím vodu v sprche a čakám, kým sa zohreje, medzitým sa vyzliekam. Musíme vymeniť bojler, ale Sigurd sa sprchuje krátko a ja si dnes nebudem umývať vlasy, vody teda bude dosť.

Sprchovací kút je z plastu. Aj ten je len provizórny. Sigurd pre nás navrhol novú sprchu, murovaný výklenok so sklenenými dverami a s drobnými bielymi obkladačkami s modrými škárami. Zo všetkých miestností v dome je stav nedokončenosti najzreteľnejší práve v kúpeľni. Staré obkladačky sú preč, nové ešte nie sú nalepené. Nemáme tu poriadnu lampu ani poriadny záves. Chodíme po paleťách, aby sme nepoškodili dlážku, voda nám priteká z diery v stene a sprchovací kút je zaprášený relikť po Sigurdovom dedkovi. Dom vyzerá ako opustené stavenisko, ale spočiatku som si predstavovala, že je už dostavaný: videla som hotové obkladačky s modrými škárami, hladké steny, zapustené lampy, pod nohami som cítila teplé dlaždice, predstavovala som si, ako z modernej sprchovej hlavice s viacerými funkciami dokonale strieka teplá voda. Teraz vnímam len čas, ktorý rekonštrukcia ešte potrvá. Kým rukou skúšam, či sa už voda zohriala, uvedomím si, že som viac-menej prestala veriť, že dom raz dokončíme.

Teplá sprcha ma preberie. Je tu chladno. V spálni to ujde, v kúpeľni ma však oziaba. Tohtoročná zima trvá už prídlho a ja každý deň nahá netrzeplivo strkám ruku pod teplý prúd vody. Ešteže sa pomaly schyluje k jari. Sprcha mi robí dobre, bubnuje mi na stuhnutú pokožku. Naberiem si

vodu do dlaní a ponorím do nej tvár, úplne ma to vyduří z noci, začína sa deň.

Je piatok. Traja pacienti, zvyčajná piatková skupina. Najprv Vera, potom Christoffer a nakoniec Trygve. Je odo mňa hlúpe, že Trygveho vždy objednám na piatok ako posledného. Nevie si však pomôcť. Opäť si do dlaní naberiem vodu, ponorím do nej tvár a pretriem si líca. Sigurd má byť s kamarátmi na horách v Norefjelli až do nedele. Som sama celý víkend.

Vrátim sa do spálne, musím sa obliecť, v tej studenej kúpeľni nevydržím ani o sekundu dlhšie. Naše paplóny na posteli sú zhúžvané do jednej guče. Cítiť z nich dusný pach spánku, naisto môjho, možnože aj jeho. Nepozerala som sa na hodinky, keď odchádzal, možno už odvtedy ubehlo niekoľko hodín. Skriňu nemáme, ale Sigurd medzi stenu a komín namontoval tyč, na ktorú sme si zavesili šaty, košeľe a saká. Jeho visia bez ladu a skladu, moje sú zoraďené podľa farieb. Prezerám si vešiaky, nezdá sa mi, že by niečo chýbalo, ale šiel predsa na hory. Včera tu na zemi ležala cestovná taška, teraz je preč. Spomeniem si, že ju mal prevesenú cez plece, keď odchádzal. Dnes si chcem obliecť košeľu a nohavice, aby som vyzerala pekne a neutrálne. Kým vyberám mäkkú bledomodrú košeľu, napadne mi, že už o pár hodín sa sem môžem vrátiť, a ak sa mi bude chcieť, len si zbalím cvičebný úbor a pôjdem do fitka, v opačnom prípade si navlečiem pyžamové nohavice a široké tričko. Najprv však musím vybaviť troch pacientov.

V skutočnosti sú traja pacienti málo. Mala by som mať každý deň štyroch a raz až dvakrát do týždňa piatich. Tak som si to vypočítala, keď som sa rozbiehala. V súkromnej praxi je menej administratívy, povedala som Sigurdovi pri

plánovaní, keď sme spolu sedeli v kuchyni v našom starom byte pri Torshovskom parku a robili kalkulácie v excelovskom hárku, určite stihnem aj štyroch pacientov denne, možnože aj piatich. Po väčšinu dní by som mala stihnúť piatich. Aspoň raz do týždňa, zopár korún navyše by sa nám hodilo. Hm, čo ty na to? Dobre sme sa vtedy nasmiali.

„Nie aby si sa upracovala na smrť,“ varoval ma Sigurd.

„To vravíš ty?“ podpichla som ho.

Sigurd začal podnikáť v rovnakom čase ako ja a svoj rozpočet zapisoval do toho istého hárka. Aspoň osem zákazníkov naraz, ideálne desať. Popritom môžem vypomáhať svojim partnerom, ak to budú potrebovať, každá hodina sa počíta.

„Bude to znamenať nejaké nadčasy,“ vraveli sme si, „ale vráti sa nám to, získame peniaze do spoločnej pokladnice.“

Teraz mám viackrát do týždňa iba troch pacientov, len výnimočne mám v jeden deň piatich. Prečo to takto dopadlo? Zohnať pacientov je ťažšie, ako som si myslela, a mladí sedenia často rušia. Dôvodov je však viac. Zapnem si posledné gombíky na košeli, vyzerám dôstojne. Keď som v kuchyni na Torshove sedela pri počítači a dumala nad počmáranými papiermi, svietiac si Sigurdovou starou lampou z písacieho stola, zabudla som do výpočtov zahrnúť jednu dôležitú vec. Ľudský faktor. Napriek tomu, že veľmi rada trávim čas osamote, aj ja potrebujem prítomnosť iných ľudí. Kolegov som odpísala šmahom ruky. Nikdy by mi totiž nenapadlo, že mi bude clivo, že ma to privedie k pasivite. Keby mi pred rokom niekto povedal, že zháňať pacientov je náročné, bude sa mi to protivíť, neverila by som mu.

Raňajky považujem za najlepšie jedlo dňa. Sedím pri kuchynskom ostrovčeku nad novinami, krajcom chleba a šál-

kou kávy. Najradšej jem sama. Sigurd vždy odchádza skoro ráno, kávu do seba naleje postojacky pri kuchynskej linke. Ja si rada doprajem viac času. Prečítam si diskusie v Aftenpostene, filmové recenzie. Naplánujem si celý deň.

Sigurd si po sebe neodložil šálku. Nechal ju na kuchynskej linke vedľa drezu. Kuchyňa je jednou z mála miestností v dome, ktoré sú takmer hotové. Linka sa leskne tak, že pod Sigurdovou šálkou z diaľky vidím poloblúk od kávy. Ako inak. Medzi mužmi a ženami sú pravdepodobne biologické rozdiely, napríklad v schopnosti vidieť pod šálkou kávový krúžok, pod hriankovačom omrvinky, na kuchynskej doske kvapky vody. Sigurd to tu chce mať pekné, plánuje dom do detailov, vypracúva podrobné nákresy a robí úchvatné grafické prezentácie, ale drobnosti nezvláda. Odložiť šálku do umývačky. Utrieť kuchynskú dosku. Zbaliť večer počítač. Sú to len drobnosti, prečo o tom rumážgam, prečo sa nad tým vzrušujem? Na druhej strane, prečo jednoducho nemôže obetovať tie tri sekundy navyše?

Kým takto premýšľam, všimnem si hák na stene, kde zvyčajne visí Sigurdov tubus na dokumenty. Nosí si v ňom výkresy do práce a z práce, je to sivá trubica z tvrdého plastu s čiernym popruhom na koncoch, vždy visí na rovnakom háku. Pri pohľade na prázdny hák zvrastím čelo. Nemal ísť rovno k Thomasovi a tam oboch kamarátov vyzdvihnúť? Vari mi to sám jasne nepovedal? A nevisel ten tubus včera večer na svojom mieste?

Nikdy som nevedela nad nezrovnalosťami len tak myknúť plecami. Všimam si, že to ľudia robia, a závidím im. Nemal sa predsa zastavovať v práci, ale možno som si to len zle vysvetlila. Mal predsa ísť rovno k Thomasovi, aspoň to vravel, ale možno som zle počula, možno len naj-

prv rýchlo potreboval niečo urobiť v kancelárii. Možno tam včera tubus zabudol a ja si to zle pamätám, v skutočnosti nevisel na háku včera, ale predvčerom. Takto to musí byť oveľa jednoduchšie. Ľudia, ktorí majú horšiu pamäť, sú voči svetu oveľa menej podozrievaví, sú oveľa dôverčivejší. Vezmime si ako príklad aktuálnu situáciu: pamätám si jasne, bez jediného tieňa pochybnosti, že sme sa o tom rozprávali včera, keď som vstala z pohovky v našom provizórnom obývacom kúte a prešla sem, do kuchynského kúta, vyliat' zvyšok čaju, vyhodit' použité čajové vrecúško do smetného koša a vložit' šálku do umývačky. Pamätám si, že asi meter od kuchynského ostrovčeka, pri ktorom teraz sedím, som sa otočila a opýtala sa Sigurda: Kedy zajtra odchádzate? A Sigurda si pamätám tak jasne, ako by som ho videla na fotografii s fantastickým rozlíšením miliárd pixelov, na ktorej detailne vidieť každú nečistotu pleti, pamätám si jeho vyťahany sveter a deravé nohavice, ktoré nosieva doma po večeroch, pamätám si, ako si rukou prehrabal strapaté kučery, pozrel sa na mňa prižmúrenými unavenými očami, akoby som ho práve zobudila, a povedal:

„Ach, ideme skoro ráno. Mám byť u Thomasa o pol siedmej.“

A ja na to:

„O pol siedmej?“

A Sigurd odvetil:

„Áno. Keď vyrazíme skoro ráno, získame celý deň na horách.“

Možno sa len pomýlil a vzal tubus so sebou. A potom mu možno napadlo, že by mohol trochu pracovať na chate. Rozmyslel si to teda a zastavil sa v kancelárii.

Mám príliš detailnú pamäť. Príliš jasne si pamätám, ako vyzeral, keď sme sa o tom rozprávali. Pamätám si, že mal na sebe ten béžový pulóver s čiernym golierom, ktorý mu vôbec nesedí a vyzerá, akoby mu ho kupovala mama, čo je vlastne pravda, dostal ho od mamy ešte predtým, ako sme sa poznali, aspoň to tvrdil, keď som raz odvážne poznamenala, že ten pulóver je neuveriteľne otrasný. Je to nepodstatný detail, ktorý by som si ani nemusela pamätať. Určite si nemusím pamätať, že som mu na to odpovedala okej a otočila som sa, a keď som šálku odložila do umývačky a obrátila hlavu k pohovke, mal už počítač v lone a žmúril do obrazovky, vraštil obočie a otváral ústa. Nemusím si pamätať ani to, že som potlačila nutkanie povedať mu *zažni si svetlo, pokazíš si oči, a ten počítač odlož, ohrozuje kvalitu tvojich spermií a my možno jedného dňa budeme potrebovať prvotriednu kvalitu, a neseď na pohovke so sklonenou hlavou, bude ťa bolieť chrbát*, a že namiesto toho som povedala iba:

„Idem si lahnúť. Dobrú noc.“

Všetko toto je nepodstatné. Dôležité je rozoznať, čo má význam, a rozlíšiť to od všetkého ostatného, čo význam nemá. Keď si človek pamätá všetko, ťažšie vie potom zistiť, na čom záleží a čo má vôbec zmysel pamätať si.

Z okna kúpeľne vidím, ako po chodníku, ktorý vedie do mojej ambulancie nad garážou, kráča prvá pacientka. Vera pri chôdzi mierne skláňa hlavu, pôsobí pri tom dôstojne, jej chôdzu ľahko rozpoznam, je to chôdza tínedžerky, ktorá ešte nedorástla do svojho dospelého tela. Ona si však o sebe myslí, že už dospela dosť. Nadýchnem sa až do brucha, pozorujem ju celou cestou k dverám. Len traja pacienti a potom víkend. Cítim sa vyčerpaná, hoci som práve vstala.

Čistím si zuby, balansujúc na palette, ktorú Sigurd pri- niesol z nejakého staveniska a umiestnil na podlahe v kú- peľni. Umývadlo patrilo starému otcovi Torpovi, podob- ne ako sprchovací kút, čo znamená, že bolo namontované pred rokom 1970 a odvtedy ho nik okrem starého Torpa nevylepšoval. Na umývadle je jeden kohútik na studenú a jeden na teplú vodu, a keď ich vidím, predstavujem si, ako nimi Torp otáča svojimi pokrútenými reumatickými prstami. Sigurdov dedko neveril na pozemské statky. Pre- vztatie moci komunistami v Nórsku sa podľa neho nedalo odvrátiť. Musel byť sklamaný, že to trvá tak dlho, preto- že na nich čakal od päťdesiatych rokov. Bol o tom tak ska- lopevne presvedčený až do momentu, keď vo veliteľskej miestnosti na povale vydýchol poslednýkrát, že ním ne- otriasol pád Sovietskeho zväzu ani nástup Číny ako globál- nej hospodárskej veľmoci. No starý lišiak predsa len musel pociťovať nevôľu, keď sa mu postupne, ako jeden komu- nistický štát za druhým prechádzal na kapitalizmus, zača- lo podlamovať zdravie. Najlepšie dni mal počas studenej vojny, keď sa všetkým svojim hosťom, prevažne Sigurdovej mame a mne so Sigurdom, chválil, že v sedemdesiatych ro- koch policajná informačná služba o ňom viedla spis. Vlani s ním však bol koniec. V dome po ňom ostalo len niekoľko suvenírov, staré kachle a kohútiky a ešte veliteľská mies- tnosť, doteraz nedotknutá, a v nej metre políc preplnené sta- rými knihami a časopismi pre členov komunistickej strany, mapy s drobnými pripínáčikmi, ktorými si značil strategic- ky dôležité ciele, a starý hrdzavý revolver, ktorý vraj v se- demdesiatych rokoch získal od istého účastníka ruskej re- volúcie na svoju obranu, alebo preto, aby mala informačná služba dôvod nahliadnúť mu do kariet.

Smrťou starého Torpa sme si so Sigurdom splnili sen o bývaní. Mestská štvrť Norberg bola v päťdesiatych rokoch ako každá iná štvrť v Osle, ale postupne sa stávala obľúbenejšou a v roku 2014 už mali mladé sľubné dvojice ako my nulovú možnosť zohnať dostatok vlastného kapitálu a usadiť sa tu. Keď sme sa vracali z návštevy tejto starej barabizne, po ceste k metru sme so Sigurdom ochkali a šepkali jeden druhému do ucha *Pozri na ten výhľad* a *Je to len kúsok od lesa* a *Metrom si raz-dva v meste* a *Vidieť odtiaľto more*. Hovoriť viac bolo zbytočné. Nás totiž čakal dom v radovej zástavbe, ďaleko odvšadiaľ a s nulovým výhľadom. Ale dva dni po tom, čo starého pána odviezla pohrebná služba, zavolala Sigurdovi jeho mama a navrhla:

„Teraz ma počúvaj, nehodil by sa vám dedkov dom na Kongleveien?“

Margrethe nemá súrodencov a býva v modernom rodinnom dome v štvrti Røa. Sigurdov brat Harald žije v San Diegu a dom v Osle nepotrebuje. Chata Sigurdovho nebohého otca v Krokskogene je napísaná na Haralda. Ten sľúbil, že ju nepredá, kým ju mama bude môcť využívať, a keď sa jedného dňa bude predávať Margrethin dom, on získa väčší podiel. Dom starého Torpa teda prepísali na nás.

So smrťou starého Torpa súvisí neprijemný fakt, že sa na to prišlo až po takmer troch týždňoch. Vydýchol vo svojej veliteľskej miestnosti na povale, priamo nad našou terajšou spálňou, v termoske mal navarenú kávu a pred sebou rozloženú mapu z čias, keď ešte Nemecko bolo rozdelené na západné a východné. Pravdepodobne na zástavu srdca. Nebola to nijaká záhada, starec mal skoro deväťdesiat rokov. Navyše nebol zďaleka spoločenský typ, navštevovala ho len najbližšia rodina. V tom čase bola Margrethe

na jednej zo svojich dvojmesačných ciest v teplých krajoch a my sme jej so Sigurdom sľúbili, že dedka raz týždenne navštívime a skontrolujeme, či je všetko v poriadku. Keďže sme však mali dosť svojich starostí s prácou a vlastnými životmi, chodili sme sporadicky, a keď sme napokon s dvojtýždňovým meškaním prišli a Sigurd otočil vo dverách kľúčom, ticho v dome nám bolo okamžite podozrivé.

„Dedko?“ zakričal Sigurd.

Pamätám sa, že sme sa na seba pozreli s ospravedlňujúcim úsmevom, s miernymi výčitkami svedomia, že sme starého komunistu nechali samého tak dlho, a keď si teraz predstavím Sigurdov úsmev, vidím v ňom napätie, akoby si kútiky úst pripol zatváracím špendlíkom, aby mu úsmev držal na mieste. Domnievam sa, že sme to už dopredu vedeli, ale nechcem, aby to vyznelo príliš dramaticky. No možno práve ťaživý pocit svedomia nás priviedol k zlému tušeniu. Dedko?

Našla som ho ja. Tvár mal zaborenú do mapy. Pokožku sivú a hrboľatú, suchú ako zvieracia koža, celú fľakatú od modrín, aké vznikajú na mŕtvom ľudskom tele. Ten pohľad by som z pamäte najradšej vymazala. Žlté nechty akoby mali každú chvíľu odpadnúť. Stavce na krku sa mu prerezávali cez mŕtvu pergamenovú pokožku. Ten ťažký, zatuchnutý pach mäsa v rozklade. Vo veliteľskej miestnosti som odvtedy bola len zopárkrát. Možno práve táto nepríjemná skúsenosť priviedla Margrethe k myšlienke ponúknuť dom nám.

Chceli sme s rekonštrukciou začať hneď, chceli sme starca zoškriabať zo stien, všetko po ňom z domu vypratať a prerobiť si ho na svoj domov. Sigurd sa okamžite pustil do prípravy nákresov, ja som mala na starosti rozpočet.

Novozískaná finančná sloboda nám dávala veľa možností. Sigurdovi bývalí spolužiaci si chceli otvoriť vlastné architektonické štúdio a prizvali aj jeho. Odrazu sme nemuseli prispievať do fondu opráv ani splácať hypotéku a z predaja nášho starého bytu sme vyplatili Sigurdovu mamu. Mňa umárala práca v štátnom psychologickom zariadení pre mladistvých, no odrazu som mala dostatok miesta na zriadenie vlastnej ambulancie. Dom bol pre nás novým začiatkom. Štyri dni pred nasťahovaním sme zašli na osloskú radnicu a vzali sme sa. Potom sme to s mojou sestrou a so Sigurdovými dvoma najlepšimi kamarátmi s priateľkami oslávili krémešmi v Halvorsenovej kaviarni. Neznamenalo to žiadnu veľkú zmenu, pokračovali sme ako doteraz, iba sme chceli mať v poriadku formality. Prvú noc sme spali na nafukovacom matraci v obývačke. Pripili sme si šampanským a vraveli: Toto je nový začiatok.

Ukázalo sa však, že starého Torpa sa nezbavíme tak ľahko, ako sme si predstavovali. Rekonštrukcia sa ňaťahovala. Ani naše podnikanie sa nerozbiehalo hladko. Najmä Sigurd pracoval nadčas a plán renovácie závisel predovšetkým od neho, jeho expertízy, jeho rúk. Pustili sme sa do práce s veľkým zápalom a plní odhodlania. Postrhávali sme tapety, vytrhali dlaždice v kúpeľni. Niečo sme aj dokončili, namontovali sme novú kuchynskú linku a priestor nad garážou sme prerobili na ambulanciu. Ale potom sa pokrok spomalil. Sigurd mal čoraz viac zákazníkov a dlhšie dni. Sedával skrčený nad kresliacou doskou. Prišla zima, vonku bola tma a nám dochádzala energia. Po práci sme už nevládali maľovať steny, nevládali sme obzerať sprchové hlavice či batérie v Maxbo ani zísť do obchodu s kachličkami či maliarskymi potrebami. Nevládali sme už zarábať mal-

tu ani strhávať ďalšie tapety, iba sme sa od únavy zvalili na starú pohovku, ktorú sme si priniesli z bytu na Torshove, a pozerali sme televíziu. Sigurd sa často vracal z práce neskoro večer so sklonenou hlavou, na pleci sa mu hojdal tubus s dokumentmi.

Necháme to na leto, vraveli sme si. Cez letnú dovolenku sa budeme venovať len domu. Do leta však ostávajú necelé tri mesiace a mňa desí, že som prestala veriť. Mám pocit, že sa stane niečo iné. Že si povieme, že to necháme na jeseň, a potom príde ďalšia dlhá zima a ja budem zas cupitáť po paletách v kúpeľni bosými nohami stuhnutými ako zmrznuté kuracie stehná.

Psychologické poradenstvo vykonávam z miestnosti nad garážou. Pred ambulanciou mám miniatúrnu čakáreň s policou na topánky, so stoličkou a stolíkom s časopismi. Vera sedí na stoličke a čaká na mňa. Na kolenách má položený časopis, ale tuším, že nečíta. Keď vojdem, zdvihne zrak.

„Dobré ráno, doktorka,“ pozdraví ma.

Vyzerá čerstvo, má nový účes.

„Ahoj,“ odpoviem. „Počkaj chvíľu, hneď som tu. Zavolám ťa.“

„Počkám,“ povie poslušne a jedno obočie zvráští do výrazu, ktorý u nej vídavam najčastejšie, badať v ňom jemný nádych irónie ako vo všetkých jej vyjadreniach.

Vojdem do ambulancie a zavriem za sebou dvere, aby ma Vera nemohla prenasledovať pohľadom a mapovať každú moju činnosť.

Sigurd túto miestnosť vyriešil skvele. Nie je veľká a vzhľadom na šikmú strechu bolo alfou a omegou využiť priestor rozumne. Na strane obrátenej k príjazdovej ceste

vybúral stenu a celú plochu zasklil. Kreslá som umiestnila práve tam, sú to dve pekné dizajnové kresielka od Arneho Jacobsena, medzi nimi stolík. Sedávam na nich s pacientmi počas terapie, je to najsvetlejšie miesto v celej miestnosti. Do stropu nad kreslami Sigurd vsadil strešné okno, takže svetlo dopadá aj zhora, a vďaka dvom jednoduchým stropným lampám kútik pôsobí príjemne a priateľsky aj počas jesenných búrok a tmavých zimných dní. K protiľahlej stene, ktorá susedí s čakárňou, umiestnil malý biely písací stôl. Po oboch stranách dverí namontoval poličky až po strop, aby som mala dosť miesta na knihy a fascikle. Bočné steny a podlaha sú z dreva v bledej veselej farbe, hlavné steny sú natreté nabiele a celý priestor pôsobí veľmi moderne, veľmi priateľsky. Pod šikmú stenu som umiestnila zopár izbových rastlín, a hoci je ťažké udržiavať ich pri živote, pretože keď na konci dňa vypnem radiátor, zostane v miestnosti chladno, predsa len vytvárajú príjemnú atmosféru. Tu môžeš dýchať, vraví miestnosť. Tu môžeš byť sám sebou. Všetko, čo v tejto miestnosti vyriekneš, ostane v tajnosti, nikto ťa nebude odsudzovať ani zosmiešňovať. Presne takúto ambulanciu som chcela, prívetivú. A aj ju mám. Za to si Sigurd zaslúži pochvalu.

Teraz však Vera na mňa čaká pred dverami a mne rastie v hrdle dusivá únava. Nemám vôbec chuť zavolať ju dnu. Sadnem si k písaciemu stolu a zapnem počítač. Chcem si prečítať záznam z nášho minulého sedenia, hoci to nepotrebujem, veľmi dobre si pamätám, o čom sme sa zhovárali. Chcem získať čas, oddialiť okamih, keď ju budem musieť pozvať dnu. Netuším, prečo to robím, respektíve na to nechcem myslieť. Terapeutom záleží na pacientoch a mne záleží na Vere, ale musím sa priznať, že sedenia s ňou sú ťažké.

Problémy s rodičmi, napísala som si do poznámok minule, problémy s priateľom. Verine problémy sa týkajú vzťahov. Začala ku mne chodiť tesne po Vianociach. Podľa vlastných slov potrebovala pomôcť s depresívnymi reakciami. Je nadpriemerne inteligentná, možno aj mimoriadne nadaná, a všetko ju nudí. *Mám pocit, že ma nič nebaví*, povedala Vera na prvom sedení, keď som sa jej opýtala, prečo ku mne prišla, *nič mi nedáva zmysel*. Jej priateľ, ako sa ukázalo, je ženatý muž. Jej rodičia sú vedci, snažia sa dokázať matematickú teorému, ktorej na celom svete rozumie len hŕstka ľudí, ustavične sú v práci a často cestujú. Jej dospelí súrodenci sa z domu odsťahovali už dávno a Vera, ktorá má osemnásť a je na svoj vek vyspelá, tvrdí, že ich rodina bola kompletná už pred jej narodením. Rodičia si ďalšie deti neželali. Bola to len nešťastná náhoda.

Rozprávať by sme sa mali o čom. O to nejde. Verin život je plný bolesti, no s takým krehkým materiálom sa ťažko pracuje.

Skontrolujem si emailovú schránku, natahujem čas. Samé reklamy, nič osobné. V jednom momente dostanem chuť zavolať Sigurdovi, ale je to hlúposť, pravdaže, hodiny ukazujú o päť minút deväť, pravdepodobne ešte sedí v aute s chalanmi. Nadýchnem sa. Traja pacienti a potom víkend. Celý večer sama. V nedeľu obed u sestry a inak nijaké plány. Možno si pôjdem zacvičiť.

„Tak čo, doktorka, pripravená?“ opýta sa Vera, keď po ňu prídem do čakárne.

Tú doktorku si vymyslela na druhom sedení. Opýtala sa ma na rozdiel medzi psychológom a psychiatrom a ja som jej vysvetlila, že som psychologička, nie lekárka, moje vzdelanie sa týka celkového fungovania človeka, nie len

patológie, ale ona sa zamerala na to prvé a vyhrkla: Takže vy nie ste skutočná doktorka? Rozčuľuje ma, že sa ma to dotklo, že to vo mne podráždilo komplex menejcennosti, o ktorom som netušila, že ho mám, a trochu defenzívne som vyhlásila, že viem rovnako dobre ako ktorýkoľvek lekár, čo sa ľuďom odohráva v hlavách, na čo sa zasmiala a odvetila, to je v poriadku, budem vás volať doktorka. Za každým, keď to vysloví, pocítim nevôľu, začne ma pichať v hrdle, pretože som jej prezradila priveľa. Občas sa pýtam sama seba, či si Vera uvedomuje, že sa tým zožieram, či sa takto u nej prejavuje pasívno-agresívne správanie. Pôsobí však na mňa úprimne, akoby len žartovala.

Odomknem dvere do ambulancie a pustím Veru dnu. Je nadpriemerne vysoká, chudá, má rovné boky. Ruky trochu veľké, visia jej pozdĺž tela ako kyvadlá. Dívam sa na ňu a kladiem si otázku, tak ako to ženy majú vo zvyku pri pohľade na inú ženu: Je pekná?

Áno, je roztomilá. Mladá. No zároveň je na nej niečo čudné, tá jej malá okrúhla tvár, dlhé telo.

„Stále to isté,“ začne Vera a usadí sa, „zase som sa pohádala s mamou a otcom. Aj s Larsom.“

„Počúvam ťa,“ odvetím a sadnem si do kresla, „porozprávaj mi o tom.“

Kým Vera hovorí, vychádzajúce slnko jej cez strešné okno osvetľuje vlasy, pripomínajú gloriolu, a z hladkého účesu jej vytrčajú stovky zvlnených vláskov. Všetky dievčatá majú takéto drobné neposlušné vlasy, pomyslím si. Aj ja ich mám veľa, ešte viac ako Vera.

Jej rozprávanie má jasný vzorec. Vera sa cíti zanedbávaná rodičmi, ktorí majú toľko dôležitej práce, že na ňu im nezostáva čas. Keďže im nedokáže povedať, prečo je